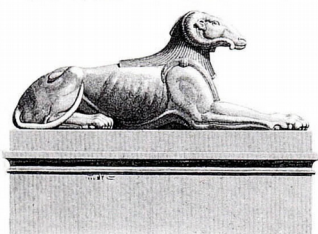

HIDDEN

TIMES

20STE JAARGANG NR 27 2017

UITGAVE DE BIERUMER SCHOOL HEREWEG 12 9906 PE BIERUM TEL 0596 785702

MUSEUM VOOR HEDENDAAGSE KUNST

WWW.BIERUMERSCHOOL.NL

INFO@BIERUMERSCHOOL.NL

PRIJS PER
EXEMPLAAR
10,--EURO

Niet het voorwerp aanraken, maar aanrakend kijken in potloodgestip dat tikt tikt tikken tik tik tik tik tik tik tik tik tikkend tekent. Het scherm waar een uitvergroting iets anders laat zien. Iets op zichzelf haarfijn onwerkelijk. Zoals het doel, zoals de gedachte, zoals het gebaar en de handeling, het voorwerp waarmee destijds iets als daad, als streep door de tijd, als doodsoorzaak, als gevolg, als schone handeling, als schoonheid van het kwaad, als eeuwige levensstrijd is uitvergroot.

Het zal gebeuren en voorbij zijn, die daad, die tekening, dat stippen en lijnen zetten. Dat moment van toen en onherroepelijk onlosmakelijk een streep, een snede, een doorbreken, aantrekken, afsnijpen van innerlijke geborgenheid. Innerlijk ongeschonden. Innerlijke immuniteit, eenheid van binnen. Een innerlijke totaliteit die aldoo functioneert zonder inbreng van buiten, zonder verstoring of beschadiging van buiten af tot diep binnenin wat dat ook is, is verstoring, is bloed, is pijn, is angst, is verwond, is een aanslag, is een gevecht binnen. Gestopt met ademen, gestopt met kloppen en voelen en gewaar worden, is gelijk aan snijden, is steken en slaan en wurgen en hakken en rücksichtslos een eenheid doorbreken hoe klein ook, hoe diep en subtiel ook, hoe persoonlijk ook, hoe verwerpelijk ook een eenheid vernielen als levend voelend hopeno denkend als functionerend mens.

Waarom steeds weer dat gruwelijke ergens gebeurt hier en daar en toen destijds en morgen ergens anders een bruikbaar voorwerp voor het grijpen ligt waar het steeds al voor het grijpen lag maar nu om iets anders iets dat direct erin gaat of snijdt of steekt of afknijpt en weer terug eruit en erin en weer keer op keer herhalend steken en slaan en snijden en afknippen en verstikken waarna weggegooid of terug gelegd in stilte daar waar het steeds al hoorde maar dan eigenlijk te laat want het is gebeurt. Het is voltrokken.

Een ander is verwoest, open gereten, bloedend en huilend en schreeuwend van pijn, schok en ellende verbijsterd verstijfd en dat hij of zij het heeft gedaan en niet heeft gelaten maar het juist wel heeft gedaan en is geslaagd in dat doen, dat vernielen, vernietigen en verbreken en pijnigen en verscheuren en inkepen en afknellen en wurgen en doordrukken stoten duwen totdat het onomstotelijk gedaan is zonder terugweg of terugkeer of hopen dat het niet is gebeurd. tik tik tik tik tik tik ~~tik~~ ~~tik~~ ~~tik~~ ~~tik~~ ~~tik~~ zo dichtbij zo tastbaar iedere dag in je handen om het voedsel te bereiden, het brood te snijden of sla en komkommer noem maar op; het vlees van een eend of een varken. Je aan te kleden. Je broek mee dicht te gespen, de stoep of het wegdek mee te vullen, om de spijker in het hout te drijven, om de aarde mee te bewerken, om je schoen mee dicht te knopen. Je hebt het lemmet en het handgreep, het snijvlak en de steel. Gehard geslepen metaal en gevormd hout. Het koude en warme, het electriciteits snoer, het afstotende en het geleidende op millimeter raster papier uitgewerkt ingezet opgezet en tik tik tik tik tik tik tikt tik doorwerken als dagvullende sturende handeling.

De gebeurtenis uit de handeling halen en in de tijd zetten. De gedachte van het overwegen, het opnemen in jezelf of als tekening overziend, beschouwend tik tik tik tik tik tik tik tik tik tik tik tik tik tik tik tik tik tik en uitgummen zodat de zwarte gumrolletjes naar beneden op de vloer vallen en er opnieuw ruimte is voor volgend getik tik tik tik tik tik tik tik. Ja, laat het maar gebeuren, haal het voor de geest. Onbeschrijfelijke gebeurtenissen vragen zoveel woorden tegen de gewoonte in, tegen de tijd in, tegen het gevoel in, tegen de handeling in, tegen die zwaai of beweging of uithaal of klap of steek of zwieper en het trekken en sjoeren dat misschien o zo natuurlijk is toch. Geef toe dat je het misschien zelf ook wel wilde doen; die keer toen al bijna vergeten bijna niet gedaan of niet voldoende zodat de ander van de klap en de steek bij kon komen, genezen, herstellen omdat het niet diep genoeg was, niet met het juiste voorwerp of zomaar voor de grap terwijl het dat niet was, hoe moet je het zeggen, het is toen net niet gebeurd. Je hebt jezelf nog vrij kunnen houden van de daad maar je hebt gemerkt dat je er wel toe in staat was. In een fractie van een seconde voelde je wat het was om dat genot, dat onomkeerbare intense, die absolute intimiteit doorbreken tik tik tik tik tik tik tik tik tik tik tik middenin de beweging, in deze tekst die iets anders is dan de tekening, het voorwerp, de daad, het onherroepelijke.

© Gunn Muller 2017

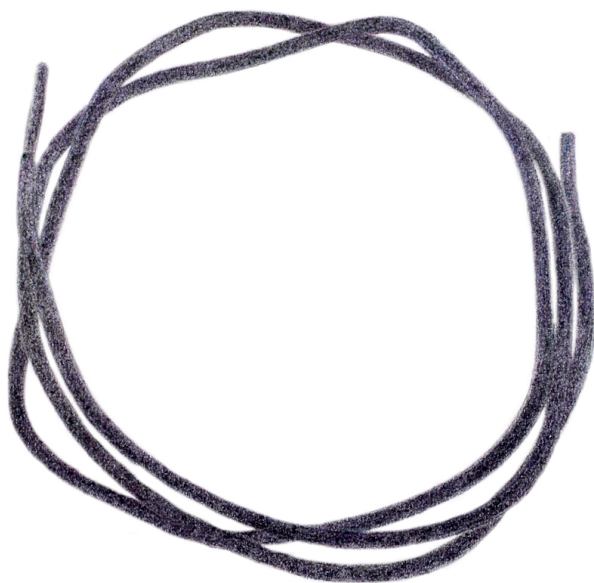
Droomfragmenten

Ik droomde tegen de morgen over een tentoonstelling in de een oude school en ik hoorde twee stemmen één achter en één voor mij met moederlijke niet onaangename stem zeggen: als eenmaal de feiten bijgezet zijn van een telkens zichzelf heruitvindende expositie van een voorlopig begrijpen naar een steeds dieper verstaan, van al dan niet bestaande beelden en woorden, van behaarde woordlijffjes en landschappen vol kreukels, witte oplichtende lakens in de nacht en aanrakingen van wenende vlinders, van afstotingen en uitstotingen, exploraties, resonanties, registraties, reflecties, speculaties, af en toeschrijvingen, constructie en destructie, in en uitwasemingen van waarneming en bewustzijn en wat nablijft, een instant archief en archivering, puttend uit een vloeiend hier en nu, alles vervat in een nartexstengel, beelden, dingen, geluiden, momentopnamen van een kleine dorpsgemeenschap in het noorden van Groningen aan de Eems, Prometheus voorbij. Sasja Sasja, kindje lief, een liedje voor mijn hartedief . . . Een vrouw, een vrouw achter een kinderwagen, op een warme zondagmorgen, op het kerkplein, ziet over haar schouder kijkend stukjes papier op en neer dartelen in de lucht, snippers tekst, boekhoekjes in constante dialoog met de wind en met elkaar, autonome literatuur in wording, na een minuut of tien zijn ze het plein overgewaaid. Ik ontmoette twee vrouwen slenterend op een schaduwrijke laan in een park, de een trekt een rood gebreid zakje over haar hand de ander kijkt in een vergrijsd verknipt boekje, de poëzie van de aarde sterft niet staat er op, kijkt of de route klopt met wat zij eerder had opgeschreven, de hoofdweg, het museum, landbouwvoertuigen, een gesloten snackbar na de bakker en een wit hoekhuis terug richting kerk in diepe gedachten verzonken zwaarbebeukte oude kerk met in steen gevatte klok in de toren, eromheen hoge statige bomen zacht wuivend over sinds lang met aarde bedekt hemels gewas. De natuur is er niet zomaar zei de vrouw met het boekje, en wat nemen we uiteindelijk mee repliceerde ik, het koele ijzer van het gammel hek nog in de hand, wij namen afscheid van elkaar.

Een droom in een droom van een man, een man met rode vlekken in zijn gezicht, in een kamer, mijn kamer, hij zat in de stoel tegenover mij maar hij was er niet echt, hoog aan de wand opgehangen foto van vrouw met gesloten ogen zwart krullend haar valt erover, het zijn niet alleen de vensters die rammelen zei hij en wil iets, wat ook schrijven, bedenkt zich blijft liggen pakt iets boven zijn bed op te smalle plank ligt een boek, wij zijn allen stieren en maagden, houdt het tegen de lamp om het te ontcijferen wat er is uitgegumd, de werkelijkheid, wil het boek weer wegdoen bedenkt zich pakt een schaar knip hoeken van pagina's verbrand de stukjes, stopt het half verkoalde papier in een bruingele glazen asbak drukt de krullerige restjes uit elkaar gooit de asbak leeg uit het raam en leest zittend op de stoel voor het raam, op de grond woorden en korte tekst, ontroering stralen huivering pijn wroeging trillen breken schrikken hunkeren prikkelen beklemmen gloeien belasten zuchten verlangen remmingen bezwijken spanningen en bang vermoeden de dag te verliezen aan de nacht de nacht uit angst voor het daglicht. Ik droomde daarna dat slaap verlichting brengt maar bevond mij ineens in een andere kamer een andere man die alleen een soort bovenklanken uitstoot, kachel brand, aan de wand staan op stellages tegen elkaar potten, besmukte glazen potten met niet te definiëren inhoud, uit de potten klinkt gemurmel zacht geklop tegen glas, man stroopt mouwen op van broek maakt pakkende gerende grijpende nee schuivende schijnbare doelloze gehavende bewegingen naar iets schilderachtigs ruikt schier bedwelmende geur draait zich abrupt om en stapelt hete met doeken omwikkelde stenen onder zijn stoel, die zit. Er valt iets op zijn hoofd een ambtenaarlijk epistel niet om uw huidige ietwat onzalige toestand te verklaren want dat wat er is, is zo als het is, en niet anders, staat er. Hij grijnst loopt naar de wand en plakt het op een geabstraheerd paysage abandon all hope staat eronder een klein pietepeuterig precies gepenseeld schilderij. bedompt applaus klinkt uit oneindig aantal onzekere luidsprekers lacht hem toe de grond begint te kruien alles beweegt wiebelharsens pantoffelpolitici denken zonder bodem en bedorven omissies speekselballen toeters op alle lichaamsopeningen gezet kaalgevreten lachen nee ik had er van te voren nooit aan gedacht, persona non grata stopt niet voor elk oor boodschappen tussen scheuren van de muur van zijn huis zonder uitzicht op beter, ben ik niet ook maar als een kind dat de maan met zijn hand beschermt, op de muur vakantie foto's fjorden vrouwen die hem hartverwarmend toelachen, foto's van bruggen in hondjes houding en roerloze bergen als in een geluiddichte luchtbel in al te stille nacht. Andere kant van de muur andere kamer, eerste man leest in bijna donker nu verstrooide teksten verstrooit over de grond voor zijn voeten slim voorzichtig geestig opmerkzaam kritisch experimenteel gedurfd wijs scrupuleus gevoelig verstandig kijkt naar foto aan de wand gepind van vrouw met gesloten ogen zwart haar valt erover langzamer almaar langzamer gaat de tijd een ontspannen loom gevoel daalt op hem neer in deze mooie in diffuus licht gestoffeerde witte kamer met op de muur in nog net te lezen handschrift de afstand tussen de mensen is gevuld met sterren de tijd in de gaten houden nu armen en benen voelen zwaar ongewoon zachte handen strelen over zijn buik ongezien gedekt door de duisternis weet hij vertrouwen ik ben dichtbij dichtbij mijzelf geen onverhoedse beweging geen verkeerd gebaar secondenwijzer draalt man voelt zich doezelig worden zakt weg steeds dieper elk geluid smelt in de nacht tijd vervliegt en een vrouw fluistert dat de liefde de onvermijdelijkheid van de eeuwigheid is en de eeuwigheid de onvermijdelijkheid van de liefde wat zou er meer zijn meer is er niet.

Ik werd wakker en dacht, ongetwijfeld.

Jan Pieter van den Bos

Hij wurgde haar tot ze blauw zag

Hij legde hen om haar hals en trok die minutenlang aan

Monica Overdijk

HIDDEN TIMES

19DE JAARGANG NR 25 2016

production Manja Kindt Jan P van den Bos
editor Emma Urinia Fanny Urinia cr
art direction Laura Banfi
design Rirette Maitrejean cr
proctor Recent Peuterdrift

published by Chimney Press Publications
syndicate of the Hôpital Général
Bierumer School
Hereweg 12 9906 PE Bierum NL
c De Verborgen Tijd
printed in Groningen by
GNA Printing Services Groningen
ISSN: 2542-4173

nr

signature